

"לא, לא, ועוד פעם - לא! אין מצב שאני עושה את זה!" דורון לא התרגש מהרמת הקול וענה בנחרצות: "אני אומר את זה בפעם האחרונה, אביב! אם לא תיגש ברגע זה לעזור לחברים בניקיון, לא תוכל להישאר כאן". כשלא הגיעה תגובה מצידו של אביב, פנה דורון וחזר למשרדו.

לפי כמה חודשים נכנס אביב אל פנימיית הנוער שניהל דורון ראובני. אביב נאלץ להתמודד בחייו עם אתגרים שלא ספק היו גדולים על מידותיו של נער בגילו. אחרי אינספור מסגרות הגיע אביב אל הפנימייה של דורון לעוד סיבוב במסגרת כושלת, כך הוא לפחות היה בטוח. במבט ראשון הוא הופתע מהתנאים הטובים, מהטיפוח ומהיחס שהוא זוכה לו בפנימייה החדשה. הוא התקשה להאמין שיש מקום שבאמת רוצה לעזור לו. בסתר ליבו התחיל אביב לקוות שהפעם משהו באמת ישתנה. אלא שבדיוק אז הגיע הוויכוח עם דורון.

אביב נעץ את מבטו בגבו של דורון כשעשה את דרכו למשרד. הוא רתח מכעס. "ידעתי שלא באמת אכפת להם! חשב אביב, הם בדיוק כמו כולם. מסכימים לעזור לך רק בדרך שלהם. ובדרך שלהם תמיד יש זרישות בלי סוף. מה הם בכלל יודעים? הם לא מסוגלים לדמיין את מה שעבר עליי. אביב קם בעצבנות ופתח את הארון שניצב ליד מיטתו. 'רוצים אותי פה רק כשאני מציינת לפקודות שלהם. מה? אני משרתת?!' זעם תוך כדי שהוא מתאמץ לדחוס את מעט חפציו לתיק. 'תודה רבה, אבל אני כבר נמאס לי מאנשים שאומרים לי מה לעשות. אני לא נשאר פה'.

"אולי נצא לחפש אותנו? מי יודע איפה הוא עכשיו?" התחננה רותי המזכירה אל דורון באותו ערב. "וכשיחזור מה יהיה?" ענה לה דורון בשאלה. "לא יודעת", הפטירה רותי, "בטח נוכל לדבר איתו, למצוא איזה פתרון". דורון הניד בראשו לשלילה. אחרי כמה שניות של שתיקה מתוחה הרים דורון את פניו אל רותי ואמר: "אביב לומד עכשיו שיעור שלא היינו מצליחים ללמד אותו פה אצלנו. אולי השיעור החשוב בחייו. אני בטוח שהוא לא יאכזב אותנו".

*

מייד כשעזב את הפנימייה דאג לעצמו אביב למקום לישון בו תמורת שעות שמירה שהתחייב לעשות, וככה התחיל שגרה חדשה ושונה בחייו.

אפילו לנער שעבר וראה הרבה בחייו הצעירים, החיים לבד ומחוץ למסגרת היו קשוחים מאוד. למרות הקושי לא עלה בדעתו לחזור לפנימייה. הוא אומנם ידע שיקבלו אותו בידיים פתוחות, אבל הוא ידע גם שיחזרו להקפיד איתו על כל הנהלים והחוקים של הפנימייה - חוקים שבינתיים הוא נהנה לשבור בזה אחר זה. למשל - בכל פעם שסיים לאכול הוא הקפיד שלא לשטוף את הכלים וצבר אותם בכיור עד שאי אפשר היה יותר. הוא הקפיד לחזור בשעות מאוחרות מבלי לדווח לאף אחד, והרשה לעצמו לישון עד מאוחר ולאחר באופן קבוע לעבודה. עם הזמן החלו חוקים נוספים להישבר על ידיו - יצא לו מדי פעם אפילו לרמות לקוחות כדי להרוויח כסף קל, הוא חזר לעשן ונהג בחוסר כבוד עם הזולת.

אבל אחרי תקופה, הדירה שבה חי כבר לא הייתה ראויה למגורים. אחרי שפוטר מהעבודה כמה פעמים, אביב מצא את עצמו מחפש עבודה בכל יום מחדש למחייתו. חבריו התרחקו ממנו, ולא היה לו למי לפנות לעזרה. 'מה נהיה ממני?!' איך הגעתי למצב הזה? תהא לעצמו אביב בייאוש. 'פנימייה זה בחיים לא היה קורה לי. החדר תמיד היה מסודר ונקי, תמיד היה לי אל מי לפנות כשהייתי צריך. אם רק היה לי מישהו בחיים שהיה מציב לי כמה כללים כאלה כמו שהיו בפנימייה' ואז הוא קפא לרגע. המחשבה האחרונה הפתיעה אותו. לפתע הוא הבין - וידע בדיוק מה עליו לעשות. לחזור לפנימייה, להעריך את הכללים ובעיקר לדעת שהם נועדו לטובתו!